

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/251/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5314202365
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Róbert Urban
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2018:5314202365.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Róberta Urbana a sudcov JUDr. Amálie Paulerovej a JUDr. Erika Vargu, v právnej veci žalobcu E. Y., nar. X.X.XXXX, bytom O., P. XXX, právne zastúpeného advokátom JUDr. Štefanom Strýčekom, so sídlom O., O. F. XXXX, proti žalovanému Generali Poistovňa, a.s., so sídlom Bratislava, Lamačská cesta 3/A, IČO: 35 709 332, právne zastúpenému advokátkou JUDr. Gabrielou Reichovou, so sídlom H., J. H. XX, o zaplatenie 1.260 eur s príslušenstvom, na základe odvolania žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Čadca č. k. 5C/50/2014-83 zo dňa 24. novembra 2016, v spojení s opravným uznesením č. k. 5C/50/2014-93 zo dňa 28. februára 2017, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu p o t v r d z u j e vo výroku o uložení povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 1.260 eur.

Rozsudok okresného súdu m e n í v časti úroku z omeškania tak, že žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 5,25% ročne zo sumy 1.260 eur od 10.12.2013 do zaplatenia a vo zvyšku (do výšky úroku z omeškania 5,75% ročne) žalobu z a m i e t a .

Rozsudok okresného súdu z o s t á v a n e d o t k n u t ý vo výroku o zamietnutí návrhu vo zvyšku.

Žalobca m á voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 77,2 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.260 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,75% ročne z danej sumy od 10.12.2013 do zaplatenia. Vzhľadom na rozpory vo výpovedi žalobcu vychádzal prioritne z „objektívnych dôkazov“ - z lekárskejších správ. Konštatoval, že pri prvotnom ošetrení MUDr. M. (praktický obvodný lekár) stanovil len „pracovnú diagnózu“ - pomliaždenie ramena, bez toho, aby žalobcu odoslal do odbornej chirurgickej ambulancie. Pre pretrvávajúce bolesti žalobca dňa 19.11.2013 navštívil chirurgickú ambulanciu MUDr. L., ktorý po vyšetrení určil diagnózu - podvrtnutie ramenného kĺbu. Uvedené okresný súd neposúdil ako zmenu diagnózy, pričom MUDr. L. považoval za nestranného odborníka. Naproti tomu vyjadrenia MUDr. Y. hodnotil ako neobjektívne, (aj) preto, že tento je posudkovým a revíznym lekárom žalovaného. Okresný súd zhrnul, že MUDr. M. v čase prvotného ošetrenia nemohol vedieť, aký priebeh bude mať liečba žalobcu a až po vykonaní odborného chirurgického ošetrenia (vrátane rtg.) bola preklasifikovaná diagnóza na podvrtnutie ľavého ramenného kĺbu. Dodal, že žalobca „nemôže mať zodpovednosť“ za to, že MUDr. M. pri vypísaní tlačiva pre poisťovňu dňa 21.11.2013 omylom napísal diagnózu pomliaždenie ramena, ktorú okolnosť sám konštatoval v ďalšom potvrdení. Rovnako „žalovaný nemôže za to“, že MUDr. M. ukončil jeho liečbu 20.11.2013; čo aj MUDr. L. označil za neadekvátne.

2. Následne okresný súd mal za preukázané, že žaloba je v otázke istiny dôvodná, poisťná zmluva uzavretá medzi stranami dňa 5.3.2012 totiž medzi poisťnícou a žalobcom, za ktoré prináleží poistenému

(žalobcovi) nárok na poistné plnenie, zahŕňa aj podvrtnutie ramenného kĺbu. Keďže žalovaný neplnil v zmysle poistnej zmluvy včas, dostal sa do omeškania, z ktorého titulu ho zaťažuje i povinnosť zaplatiť úroky z omeškania. Na tieto má však žalobca nárok len do výšky 5,75% ročne (a nie 9,25% ročne ako požadoval), preto v prevyšujúcej časti - vo zvyšku - okresný súd žalobu zamietol. Zamietajúci výrok sa vzťahuje aj na ďalší čiastkový nárok - sumu 40 eur ako paušálnu náhradu spojenú s uplatnením pohľadávky, nakoľko ide o náhradu v zmysle § 369c Obch. zák. a v prejednávanej veci, ktorá je občianskoprávnym (spotrebiteľským) vzťahom, sa neuplatňuje.

3. O trovách konania rozhodol okresný súd podľa § 255 CSP tak, že žalobcovi priznal ich náhradu v plnom rozsahu. Konštatoval, že jeho neúspech bol len nepatrný a týka sa iba príslušenstva.

4. Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalovaný, ktorý sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci na ďalšie konanie. Poukazoval na to, že zmena diagnózy „nastala“ takmer až mesiac po vzniku úrazu a MUDr. M. sa k nej priklonil až potom, ako bolo žalobcovi oznámené zamietavé stanovisko žalovaného. Naďalej trval na tom, že ak lekári MUDr. L. a MUDr. Y., ktorí sú obaja odborne spôsobilí ohodnotiť diagnózu žalobcu, sa rozchádzajú v podstatných argumentoch, mal okresný súd nariadiť žalovaným navrhované znalecké dokazovanie; relatívne nízka výška uplatneného nároku nie je dôvodom pre jeho nevykonanie. Zotrvával tiež na námietke, že MUDr. L. vyšetril žalobcu až 19.11.2013, t.j. takmer mesiac od úrazu.

5. Žalovaný považoval za nesprávne tvrdenie okresného súdu, že vykonal výsluch zainteresovaných lekárov, lebo takýto dôkaz nebol vykonaný, resp. nebol vykonaný riadne. Pokiaľ by aj okresný súd pristúpil k tomu, že svedkom uloží povinnosť na otázky odpovedať písomne, musí ich poučiť zhodne ako pri výsluchu pred súdom; k čomu v súdnej veci nedošlo. Odvolateľ okresnému súdu tiež vytýkal, že nevysvetlil, prečo vyjadrenia MUDr. Y. považoval za neobjektívne. V danej spojitosti doplnil, že hodnotenie záverov odborníkov, ich postupov a vyjadrení vyžaduje odborné znalosti, z ktorého dôvodu mal okresný súd nariadiť znalecké dokazovanie. Zhrnul, že zmenu diagnózy považuje za účelovú a žalobcom uplatnený nárok za nepreukázaný. Napokon nesúhlasil ani s výškou priznaného úroku z omeškania, keďže v rozhodnom období tento zodpovedal výške 5,25% ročne.

6. Žalobca žiadal napadnutý rozsudok potvrdiť. Uviedol, že protistrana mala dostatok času na uplatnenie prostriedkov procesnej obrany, vrátane možnosti vyhotovenia súkromného znaleckého posudku. Zopakoval, že nedošlo k žiadnej zmene diagnózy, ale k stanoveniu presnej diagnózy odborným lekárom.

7. V reakcii na predmetné vyjadrenie žalovaný uviedol, že kvalifikovane poprel tvrdenia žalobcu, za ktorej dôkaznej situácie nebolo možné učiť jednoznačný záver o preukázaní uplatneného nároku. Namiesto tak bolo nariadiť znalecké dokazovanie. Odvolateľ dával do pozornosti aj okresným súdom konštatované rozpory vo výpovedi žalobcu; čo predstavuje tiež nesplnenie si povinnosti pravdivého a úplného opísania rozhodných skutočností.

8. Žalobca opätovne označil vyjadrenie/odvolanie žalovaného za účelové a irelevantné a v plnej miere sa pridržiaval svojich predchádzajúcich vyjadrení.

9. Krajský súd, ako súd odvolací, vec preskúmal v rozsahu a z dôvodov vymedzených v odvolaní (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP, z ktorého titulu rozsudok okresného súdu zostal nedotknutý v odvolaní nenapadnutom výroku o zamietnutí žaloby vo zvyšku) a bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP) napadnutý rozsudok podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil vo výroku o uložení povinnosti žalobcovi zaplatiť žalovanému istinu 1.260 eur a v zmysle § 388 CSP (čiastočne) zmenil ohľadne úroku z omeškania tak, ako je konštatované vo výroku tohto rozhodnutia.

10. Hoci žalovaný v odvolaní uvádza, že toto smeruje voči všetkým výrokom rozhodnutia okresného súdu, z jeho obsahu je zrejmé, že zamietajúci výrok nenapáda. Keďže určujúcim je obsah procesného úkonu (§ 124 ods. 1 CSP), je nadväzne potrebné uzavrieť, že predmetný výrok nie je odvolaním žalovaného napadnutý. Len na okraj krajský súd dodáva, že pokiaľ by vychádzal z konštatovania, že žalovaný napadol i zamietajúci výrok, v danej časti by muselo byť jeho odvolanie odmietnuté, lebo žalovaný nie je osobou subjektívne oprávnenou na podanie odvolania voči dotknutému (v jeho prospech vydanému) výroku - § 359 v spojení s § 386 CSP.

11. Aj v prípade, že v procese zisťovania skutkového stavu je nutné posúdiť odborné otázky, za ktorým účelom sú podané odborné vyjadrenia, eventuálne i vypracované znalecké posudky, ich hodnotenie - ako každého iného dôkazu - vykonáva súd (§ 191 ods. 1 CSP). To znamená, že i za situácie, kedy je daná rozpornosť (v menšom, či väčšom rozsahu) medzi odbornými stanoviskami produkovanými stranami,

resp. dôkazmi vykonanými na ich návrh, je v konečnom dôsledku konajúci súd tým subjektom, ktorý ustáli konkrétny skutkový záver. Z daného pohľadu preto nie je namieste ani v prípade určitej rozdielnosti v jednotlivých odborných vyjadreniach automaticky nariaďovať znalecké dokazovanie. Pri výklade ad absurdum postupu (minimálne) naznačeného odvolateľom, aby hodnotenie odborných záverov bolo vykonané znaleckým dokazovaním, by vznikol (vo svojej podstate) nekonečný cyklus, kedy každé odborné vyjadrenie/znalecký posudok má byť znovu odborne zhodnotený ďalším odborníkom.

12. Bez ohľadu na uvedené širšie súvislosti týkajúce sa dokazovania a hodnotenia dôkazov krajský súd - zhodne so súdom prvej inštancie - má za to, že v súdnej veci nebola daná potreba znaleckého dokazovania. Pokiaľ okresný súd za určujúce vyjadrenie vzal stanovisko MUDr. L., v konkrétnostiach prejednávaneho prípadu je takýto postup plne primeraný. Ide o lekára s príslušnou špecializáciou, ktorý (na rozdiel od MUDr. Y.) žalobcu aj bezprostredne vyšetril. Zároveň jeho stanovisko je dostatočne presvedčivé a zodpovedajúce širším spojitostiam prípadu.

13. Hoci nemožno MUDr. Y. paušálne spochybniť len preto, že spolupracuje so žalovaným ako jeho posudkový a revízný lekár, z obsahu (opakovaných) vyjadrení oboch menovaných je presvedčivejším stanovisko MUDr. L.. Krajský súd opakovane zdôrazňuje, že v prospech jeho argumentácie svedčí predovšetkým faktická bezprostrednosť vyšetrenia pacienta (žalobcu), ku ktorému vyšetreniu (a teda aj stanoveniu diagnózy podvrtnutie ramenného kĺbu) došlo skôr (19.11.2013), ako bolo žalobcom vôbec podané oznámenie o poisťnej udalosti žalovanému (21.11.2013). To znamená (logicky) aj skôr ako mohlo byť známe zamietajúce stanovisko žalovaného. Nadväzne je vylúčená akákoľvek účelová „manipulácia s diagnózou“ zo strany MUDr. L..

14. Predmetné časové súvislosti sú významné i z hľadiska vyhodnotenia zmeny diagnózy ošetrovujúcim lekárom, pričom je nepochybné, že MUDr. M. „len“ nepresne pri pôvodnom vyplnení/potvrdení tlačiva pre poisťovňu namiesto konečnej diagnózy stanovenej lekárom špecialistom (MUDr. L.) uviedol diagnózu vymedzenú pri vlastnom prvotnom ošetrení. Danú nepresnosť MUDr. M. sám vysvetlil, k čomu došlo taktiež ešte mimo rámec súdneho sporu a priamo v dotknutom potvrdení/náleze (č.l. 8) odkázal na závery lekára špecialistu - na chirurgické vyšetrenie, ktoré i on (MUDr. M.) považoval za určujúce. V daných spojitostiach nie je možné konštatovať, že by v správaní či už dotknutých lekárov, alebo i samotného žalobcu sa malo jednať o účelovosť motivovanú snahou získať poisťné plnenie, na ktoré nemá žalobca nárok.

15. Hoci sa krajský súd nestotožnil s paušálnym konštatovaním okresného súdu o neobjektívnosti MUDr. Y. len preto, že menovaný je posudkovým a revíznym lekárom žalovaného, neobstojí tvrdenie odvolateľa, že okresný súd nevysvetlil, prečo nepovažoval MUDr. Y. za neobjektívneho. Vhodnejšou by bola však formulácia o väčšej presvedčivosti odborného stanoviska MUDr. L.; osobitne, ak okresný súd vykonal aj primerané vyhodnotenie obsahu vyjadrení oboch dotknutých lekárov špecialistov; t.j. ani argumentáciu MUDr. Y. a priori a bez ďalšieho skúmania neodmietol.

16. Obdobne nebol okresný súd celkom dôsledný pri vymedzení druhu dôkazného prostriedku, za ktorý považoval stanoviská lekárov zainteresovaných na posudzovaní zdravotného stavu žalobcu, resp. ho hodnotiacich. Pokiaľ by mienil dotknuté vyjadrenia považovať za písomné svedecké výpovede, musela by písomnosť/predchádzajúca výzva súdu zahŕňať aj náležité poučenie svedka. Z rozhodujúcich konštatovaní okresného súdu je však zrejmé, že vyjadrenia lekárov kvalifikoval ako lekárske správy, t.j. z formálno-procesného hľadiska ako listinné dôkazy, ktorý postup neodporuje ustanoveniam Civilného sporového poriadku o dokazovaní.

17. Z doteraz konštatovaného vyplýva, že odvolacie námietky žalobcu týkajúce sa žalovanej istiny nie sú opodstatnené. Naproti tomu je dôvodnou jeho námietka viažuca sa k výške úrokov z omeškania. K prvému dňu omeškania - 10.12.2013 - sadzba hlavných refinančných operácií, ktorá sa považuje za základnú úrokovú sadzbu ECB (§ 17 ods. 1 zák. č. 659/2007 Z.z.), činila 0,25%. To znamená, že výška úroku z omeškania v zmysle § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1991 Zb. predstavovala 5,25% ročne. Nadväzne krajský súd čiastočne zmenil napadnutý rozsudok a stanovil výšku úroku z omeškania z priznanej istiny 1.260 eur na 5,25% ročne a vo zvyšnej preskúmvanej časti (do výšky 5,75%; keďže od 5,75% do pôvodne žalovanej výšky 9,25% žalobu zamietol už okresný súd) žalobu zamietol.

18. Vzhľadom na zmenu (hoci len veľmi minoritnú) meritórneho výroku, krajský súd v zmysle § 396 ods. 2 rozhodoval o náhrade trov celého (prvoinštančného i odvolacieho) konania. S poukazom na rozsah uplatňovaného príslušenstva (jeho tvrdenú výšku a trvanie omeškania v čase rozhodovania súdu/súdov)

bolo potrebné v zmysle ustálenej súdnej praxe (napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 M Cdo/2004) prihliadnuť aj na hodnotu príslušenstva ku dňu rozhodovania okresného i krajského súdu.

19. Ku dňu rozhodovania okresného súdu predstavoval neúspech žalobcu sumu cca 132 eur (zamietnuté úroky z omeškania v rozsahu 3,5% ročne, ako rozdiel medzi uplatňovaným úrokom z omeškania 9,25% a okresným súdom priznaným úrokom 5,75% za obdobie od 10.12.2013 do 24.11.2016). V období rozhodovania odvolacieho súdu išlo o neúspech ohľadne úroku 0,5% ročne (rozdiel medzi úrokom 5,75% priznaným okresným súdom a úrokom z omeškania 5,25% stanoveným výrokom odvolacieho súdu) za obdobie od 10.12.2013 do 28.2.2018, t.j. cca 26 eur. K súčtu uvedených súm (158 eur) je potrebné pripočítať aj čiastku 40 eur, ktorá taktiež nebola žalobcovi priznaná, celkovo tak ide o sumu 198 eur.

20. Naproti tomu žalobca bol úspešný ohľadne priznania istiny 1.260 eur a úroku z omeškania vo výške 5,25% ročne z danej sumy za obdobie od 10.12.2013 do 28.2.2018; čo vo finančnom vyčíslení predstavuje sumu 1.537 eur (1.260 + 277). Následne úspech strán sporu zodpovedá pomeru 1537:198, t.j. z percentuálneho hľadiska 88,6% : 11,4%. Čistý úspech žalobcu tak činí 77,2% (88,6 - 11,4), v ktorom rozsahu krajský súd rozhodol o nároku žalobcu na náhradu trov konania voči žalovanému.

21. Len na okraj odvolací súd dodáva, že aktuálna právna úprava neobsahuje ustanovenie obdobného znenia, akým bol § 142 ods. 3 O.s.p.; osobitne jeho eventualita priznania plnej náhrady trov konania, ak bol neúspech strany len nepatrný. Ustanovenie § 255 ods. 2 CSP počíta pri čiastočnom úspechu (bez ohľadu na jeho rozsah) iba s pomerným rozdelením náhrady trov konania alebo s vyslovením, že žiada zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

22. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné dovolanie z dôvodov vymedzených v § 420 a § 421 ods. 1 CSP. Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané, v lehote dvoch mesiacov od doručenia tohto rozhodnutia na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom a dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Táto povinnosť neplatí v prípadoch vymedzených v § 429 ods. 2 CSP.